

Lejla Porovic
Installation "Längtan"
Galleriet, Härnösands Konsthall, till 17 mars

När jag kommer in på galleriet möts jag av två stora vattenglas med nedsänkta fotografier av armbandsur och ett enkelt arm- eller halsband. Runt omkring på vita podier i olika storlekar och i ett sparsmakat hemligt ljus, står stora glasbehållare uppställda som har jag hamnat på ett naturhistoriskt museum.

Lejla Porovic syfte med utställningen är att vi bättre ska kunna förstå ensamkommande flyktingungdomar och de problem som de möter i det nya samhället. Hon nämner ungdomarnas längtan, förhoppningar och farhågor inför framtiden, men den sociala kontexten blir ändå bara en bifogande kuliss bakom de utställda objekten. Som jag ser det är utställningen en ganska så stram, nästan minimalistisk och poetisk gestaltning av en enda sak och en erfarenhet som vi alla delar, nämligen minnet.

Det är det sköra minnet som undersöks i "Längtan". Ett antal flyktingungdomar har valt varsitt föremål som påminner om livet i hemlandet, ett par örhängen, en matta, tygstycken, ett brev, osv. Föremålen har fotograferats och monterats till bildobjekt. Dessa har Lejla Porovic sänkt ned i literstora stadiga vattenglas som hon sedan bundit ett finmaskigt nät över. Nätet kan av rent utställningspraktiska skäl ses som skydd mot klåfingriga besökare, men det kan också metaforiskt tolkas som skydd mot åverkan eller till och med stöld av ett minne.

Nätet kan ytterligare ses som ett minnets behov av lufttillförsel, att det måste få andas och leva vidare i nya sammanhang. För tittar man nära glaset kan man upptäcka mängder av små luftbubblor som naglat sig fast vid bildobjekten. Oavsiktligt kanske, men bubblorna som omgärdar föremålen likt gnistrande kristaller eller pärlor blir en märkligt vacker bild av minnets bräckliga skönhet och hur värdefullt det kan vara för ägaren.

De enskilda verken i Lejla Porovic installation lever sina egna liv. En intressant optisk effekt med bilderna är hur de skiftar i form och utseende beroende på hur man som betraktare rör sig runt glaset. Även här skjuter den poetiska dimensionen in sig, hur undflyende och föränderligt ett minne eller minnesbild kan vara. Utställningen har en mängd olika infallsvinklar där man som betraktare kan känna igen sig, men naturligtvis ger den verkliga bakgrunden, den unge flyktingens, ett mera känslolöst perspektiv. Och det är genom att vi känner igen oss i den främmandes nya situation som vi också kan förstå den andre, hur lika vi är. I "Längtan" behåller bokstavligen Lejla Porovic minnet.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-02-27